

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ :

Ἐξωτερικοῦ :

Ἑτησία δρ. 8,—

Ἑτησία φρ. 10,—

Ἐξάμηνος 4,50

Ἐξάμηνος 5,50

Τρίμηνος 2,50

Τρίμηνος 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἑσωτερ. λ. 10. Ἑξωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἑκάστων λαπ. 25

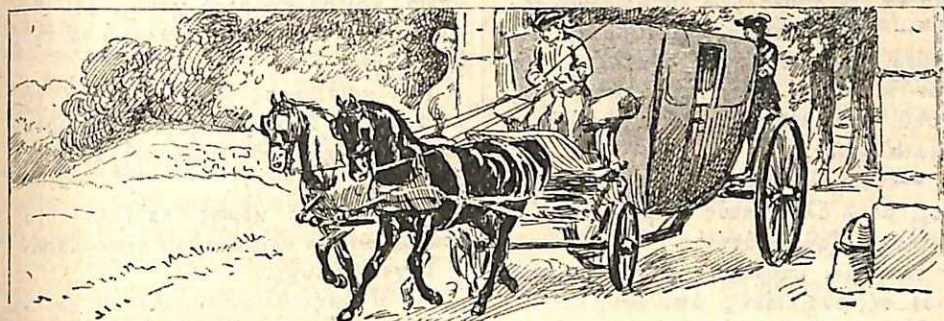
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐρυκίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάνειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 20ος

Ἐν Ἀθήναις, 15 Ιουνίου 1913

Ἔτος 35ον.—Ἀριθ. 29

«Ἡ ἄμαξα ἐξεκίνησε διὰ τὰς Βερσαλλίας». (Σελ. 224, στ. γ.)

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΖΟΚΕΪ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. (Συνέχεια)

Ἡ βασίλισσα ἐννόησε τὴν σημασίαν αὐτοῦ τοῦ βλέμματος.

— Κύριε κόμης, εἶπεν, εἰμπορεῖτε νὰ ὁμιλήσετε ἀφρόδως. Αἱ κυριαὶ Λαμπὰλ καὶ Πολινιάκ εἶνε φίλοι μου καὶ τίποτε ἀφ' ὅ,τι μ' ἐνδιαφέρει δὲν ταῖς εἶνε ξένον.

Ὁ κ. Μουσύ ὑπεκλίθη.

— Τότε λοιπόν, εἶπεν, ἡ Μεγαλειότης σας ὥς μάθη, ὅτι μὲ φέρει σήμερον πρὸς αὐτὴν ἡ ἐπιθυμία τοῦ νὰ τῆς παράσχω μιάν ἐκδούλευσιν καὶ νὰ τῆς ἀποδείξω τὴν ἀφοσίωσίν μου.

— Πρόκειται πάλιν διὰ καμμίαν ναυοθήκεν, ἠρώτησεν ἡ Μαρία Ἀντουανέττα, διὰ καμμίαν συκοφαντίαν, ἀπὸ ἐκείνας τῶν ὁποίων γίνομαι οὐμα πρὸ καιροῦ;

— Ἀ, ὅχι! ἀνέκραξεν ὁ κόμης μὲ ἀγανάκτησιν καὶ ποῖος θὰ ἦτο τόσο κακοῦργος, ὥστε νὰ τολμήσῃ νὰ συκοφαντήσῃ τὴν βασίλισσαν; . . . Ἡ αἰτία ποῦ μὲ φέρει εἰς τοὺς πόδας τῆς Μεγαλειότητός σας εἶνε ἐκείνη, ἡ ὁποία πρέπει νὰ ὠθῇ καθὲς πιστὸν θεράποντα τοῦ βασιλέως εἰς τὸ νὰ εἰδοποιῇ τὸν κύριόν του περὶ τοῦ ἐλαχίστου κινδύνου, ποῦ εἰμπορεῖ νὰ περὶ τὴν ἀσφάλειάν του ἢ τὴν ἀσφάλειαν τῶν περὶ αὐτόν.

— Μὰ ἐξηγηθῆτε ἐπιτέλους, κύριε κόμης! εἶπεν ἡ Μαρία Ἀντουανέττα μὲ κάποιαν ἀνυπομονησίαν.

— Ἰδοὺ. Γνωρίζω ὅτι ἓνας ἄνθρωπος τοῦ δουκὸς Λωζέν, ἐπιφορτισμένος μὲ σπουδαίαν ἀποστολήν, ἐκ μέρους τοῦ κυρίου του, διὰ τὴν Α. Β. Γ. τὸν δούκα τῆς Ὁρλεάνης, ταξιδεύει αὐτὴν τὴν στιγμὴν διὰ τὴν Ἀγγλίαν. Ἀγνοῶ ἂν ἡ πληροφορία αὕτη εἰμπορῇ νὰ ἐνδιαφέρῃ τὴν Μεγαλειότητά σας. . . τὸ καθήκον ὁμῶς μοῦ ἐπέβαλλε νὰ σὰς εἰδοποιήσω.

Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ δουκὸς τῆς Ὁρλεάνης, προσωπικοῦ τῆς ἐχθροῦ, ἡ Μαρία Ἀντουανέττα δὲν ἤμπόρεσε νὰ ποικύψῃ, κάποιαν συγκίνησιν. Ἐσιώπησεν ὀλίγας στιγμὰς καὶ ἐπειτα ἤρῳ· ἤρσε.

— Καὶ ποῦ εὕρισκεται τώρα ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος ἀπεσταλμένος;

— Ὅχι πολὺ μακρὰν ἀπὸ τὸν πύργον μου, Μεγαλειότητι.

— Ὡστε ἂν ἤθελε κανεὶς νὰ τὸν συλλάβῃ;

— Δὲν θὰ εἶχε παρὰ νὰ μοῦ στείλῃ ἀπόψε ἓνα ἀστυνομικόν, ἐφο-

διασμένον μὲ βασιλικὸν ἐντάλμα συλλήψεως. Ἀναλαμβάνω νὰ παραδώσω εἰς χεῖράς του τὸν περὶ οὗ ὁ λόγος ἀπεσταλμένον.

Τὸ σχέδιον ἐπιτυχάνει.

Ὁ κόμης ἦτο καλὸς διπλωμάτης. Ἐκρίνε λοιπὸν ἀνωφελὲς νὰ ἐπιμείνῃ εἰς αὐτὸ τὸ θέμα καὶ, βέβαιος πλέον ὅτι ἡ καταγγελία του θὰ ἔφερε τὸ ποθοῦμενὸν ἀποτέλεσμα, ἤρχισε νὰ ὁμιλῇ περὶ πραγμάτων ἀδιοφύρων: περὶ τῶν ἐλατωμάτων, τὰ ὁποῖα παρουσίαζε τὸ νέον θέατρον τοῦ Μελοδράματος, περὶ τῆς μουσικῆς τοῦ κ. Γκλὺκ ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν μουσικὴν τοῦ κ. Πιτσίνι, περὶ τοῦ νέου συρμοῦ τῆς κομμώσεως τῶν κυριῶν κτλ. κτλ.

Ἡ Μαρία Ἀντουανέττα ἀπεκρίνετο εἰς τὰς καينوτοπίας αὐτὰς μὲ τὴν ἐτοιμότητα ἐκείνην, ἡ ὁποία δὲν τὴν ἐγκατέλειπεν οὐτε εἰς τὰς κρισιμωτέρας στιγμὰς τῆς ζωῆς τῆς. Κατὰ τὸ διάστημα ὁμῶς τῆς συνομιλίας, ὁ κόμης παρετήρησεν, ὅτι ἡ κυρία Πολινιάκ, εἰς τὴν ὁποίαν ἡ βασίλισσα ἔδωκε χρηλοφώνως κάποιαν διαταγήν, ἐξῆλθεν ἀπὸ τὴν αἴθουσαν. Καὶ μετ' ὀλίγον ἐπανήλθε, κρα-

Τὸ καθήκον μοῦ ἐπέβαλε νὰ σὰς εἰδοποιήσω. . . (Σελ. 229, στ. β.)

τοῦσα μίαν ἐπιστολήν, σφραγισμένην διὰ τῶν βασιλικῶν σημάτων, καὶ τὴν παρέδωκεν εἰς τὴν Μαρίαν Ἀντουανέτταν, ἡ ὁποία τὴν ἀφίεν ἀφελῶς εἰς τὸ τραπέζι, ποῦ εὐρίσκειτο πλησίον της.

Ὁ κόμης μετὰ δυσκολίας συνεκράτησε κίνημα χαρᾶς, διότι ἀνεγνώρισεν εἰς τὴν ἐπιστολὴν ἐκείνην τὸ ποθοῦμενον βασιλικὸν ἔνταλμα.

Τρεῖς γραμμαὶ εἰς ἓνα φύλλον χαρτί, ὑπογεγραμμένοι μ' ἐν δυσανάγνωστον Λ (Λουδοβίκος) καὶ ἐπισημασμένοι μετὰ τὴν βασιλικὴν σφραγίδα. Τιποτε ἄλλο! Καὶ ὁμοῦς αὐτὸ τὸ χαρτί ἦτο τὸ ἰσχυρότερον καὶ τὸ ἀσφαλέστερον ὄπλον δι' ἐκείνον ποῦ τὸ ἐπετύγγανε. Ὁ δυστυχὴς, ἐναντίον τοῦ ὁποίου ἐξετίθετο ἡ βασιλικὴ διαταγή, συνελαμβάνετο ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικούς, ὁποῦδ' ἦτοτε καὶ ἂν εὐρίσκετο, καὶ ἐστέλλετο ἀμέσως εἰς τὴν Βασιλίαν.

Οἱ ἄνθρωποι, τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ἐφυλακίζοντο χωρὶς δίκην, χωρὶς ἀπολογία. Τὰ δὲ φοβερά αὐτὰ ἐντάλματα, τὰ ὁποία διέγραφον οὕτως εἰπεῖν μίαν ἀνθρωπίνην ὑπαρξίν ἀπὸ τὸ βιβλίον τῶν ζώντων, ἐπετυγχάνοντο τόσον εὐκόλως ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ πάρα πολὺ ἀσθενοῦς Λουδοβίκου ΙΣ', ὥστε μερικαὶ μεγάλα κυρία τῆς αὐλῆς τὰ ἐπαίρναν ἀπὸ τοὺς ὑπουργοὺς ὡς νὰ ἦσαν ἄνθη ἡ μπόμπόνια.

Τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν, περαιωθεὶς τῆς ἀκροάσεως, ὁ κόμης ἐσηκώνετο διὰ νὰ χαιρετήσῃ, ἡ βασιλίσσα τῷ εἶπεν:

— Ἀλήθεια, κύριε κόμη... ὁμιλοῦμεν ὀλίγον καὶ διὰ τὸν μυστηριώδη σας ἀπεσταλμένον;

— Εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς τῆς Μεγαλειότητός σας, ἀπεκρίθη ὁ κόμης.

— Πῶς ὀνομάζεται αὐτός ὁ ἄνθρωπος;

— Ἡ ἀπλουστάτη αὐτὴ ἐρώτησις ἔφερεν εἰς μεγάλην ἀμνησάναν τὸν κ. Μουσύ.

Ἐν βασιλικὸν ἔνταλμα ἔπρεπε νὰ γράφῃ τὸ ὄνομα ἐκείνου, τὸν ὁποῖον ὁ ὑπουργὸς τῆς ἀστυνομίας ὤφειλε νὰ συλλάβῃ. Γνωρίζομεν ὁμοῦς, ὅτι ὁ φίλος μας Μπόμπης, ἀπὸ τὴν βίαν του νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸν Μαῦρον Πύργον, ἐλησμόνησε νὰ φέσῃ τὸ ὄνομα του καὶ τὴν διεύθυνσίν του.

Τοῦτο ὀλίγον ἔλειψε νὰ ἐκμηδενίσῃ τὰ σατανικὰ σχέδια τοῦ κόμητος, ὁ ὁποῖος ἐστέκετο τώρα ἐνώπιον τῆς βασιλίσσης σαστισμένος, μετὰ τὸ στόμα ἀνοιχτόν.

— Ζητῶ συγγνώμην ἀπὸ τὴν Μεγαλειότητά σας, ἐπιθύρισε, ἀλλ' ἄγνοῶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ τοῦ ἀπεσταλμένου.

Ἡ βασιλίσσα ἐμόρφασε.

— Τότε λοιπόν, εἶπε, πρόκειται περὶ ἀνθρώπου κοινού;

— Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ὑπέλαβεν ὁ κόμης, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶνε κομιστής σπουδαίων ἐγγράφων, διότι ἔχει αὐστη-

ρὰν διαταγὴν νὰ μὴ τὰ παραδώσῃ παρὰ εἰς τὸν δοῦκα τῆς Ὁρλεάνης ἰδιοχείρως.

Ἡ περιέργεια τῆς βασιλίσσης καὶ ἡ ἐπιθυμία της νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Λωζὲν νὰ φθάσῃ, μέχρι τοῦ ἐχθροῦ της, τὴν ἔκαμε νὰ εὕρῃ τρόπον συμβιβασμοῦ.

— Πριγκίπισσα, εἶπε πρὸς τὴν κ. Λαμπάλ, γράψατε εἰς αὐτὴν τὴν διαταγὴν, ἀντὶ κυρίου ὀνόματος, «ὁ κομιστής τῶν ἐγγράφων τοῦ κ. Λωζὲν», καὶ στείλατέ τὴν ἀμέσως εἰς τὸν κ. Ὑπουργὸν τῆς Ἀστυνομίας, διὰ νὰ ἐκτελεσθῇ.

— Ἐὰν ἡ Μεγαλειότης Σας, ὑπέλαβεν ὁ κόμης, μοῦ ἔκαμε τὴν τιμὴν νὰ μοῦ ἀναθέσῃ αὐτὴν τὴν φροντίδα, θὰ συνεννοούμην ἀμέσως μετὰ τὸν κ. Σαρτίν, διὰ νὰ τὸν διευκολύνω εἰς τὸ ἔργον του.

— Ἔστω, εἶπεν ἡ βασιλίσσα, τείνουσα τὸν πολῦτιμον φάκελλον πρὸς τὸν κ. Μουσύ. Μισεῖτε λοιπὸν τόσον πολὺ, κύριε κόμη, τὸν δυστυχῆ αὐτὸν ἀπεσταλμένον;

— Μεγαλειότητά, ἀπεκρίθη ὁ αὐλικός, μισῶ ὅλους τοὺς ἐχθρούς τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος.

Κατόπιν, ὑποκλιθεὶς βεβύτατα ἐνώπιον τῆς βασιλίσσης, ἀπεσύρθη.

Μόλις εὐρέθη εἰς τὴν στοάν, ὁ κόμης, γελαστός καὶ κατευχαραστημένος, ἠρώτησεν ἓνα ἀξιωματικὸν τῆς ὑπηρεσίας τοῦ ἡμποροῦσε νὰ εὕρῃ τὸν κ. Σαρτίν.

Τῷ εἶπαν, ὅτι ὁ κ. Ὑπουργὸς εὐρίσκετο τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ βασιλέως, διὰ τὴν ἡμερησίαν ἀναφοράν, ἀλλ' ὅτι δὲν θὰ ἐβράδυνε νὰ ἐξέλθῃ.

Τῷ ὄντι, μετ' ὀλίγας στιγμὰς, ὁ ἀξιωματικὸς τῷ ἔδειξεν ἓνα κυντὸν ἄνθρωπον μετὰ μαῦρα ἐνδύματα, ὁ ὁποῖος ἐξήρχετο κρατῶν ὀγκώδες χαρτοφυλάκιον ὑπὸ τὴν μασχάλην.

Ὁ κόμης ἐπλησίασεν ἀμέσως τὸν ὑπουργόν, καὶ ἀφοῦ τὸν ἐχαιρέτησε, τῷ ἔτεινε ἀπλῶς τὸ ἔγγραφο, τὸ ὁποῖον ἐκρατοῦσεν.

Ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας, ἀναγνωρίσας τὸ ἔνταλμα, ἔκαμε κίνημα δυσσερεσίας.

— Πάλι τὰ ἴδια... ἐπιθύρισε.

— Διαταγὴ τῆς Βασιλίσσης, κύριε, εἶπεν ὁ κόμης Μουσύ.

Ὁ κ. Σαρτίν ὕψωσεν ὀλίγον τοὺς ὤμους.

— Πολὺ καλὰ, εἶπεν, ἡ διαταγὴ θὰ ἐκτελεσθῇ.

— Ἀμέσως ὁμοῦς, ἐπέμεινε ὁ κόμης. Διότι αὐρίον θὰ εἶνε πολὺ ἀργὰ καὶ ὁ περὶ οὗ πρόκειται ἀπεσταλμένος θὰ ἔχῃ φύγῃ ἀπὸ τὴν Γαλλίαν...

Ὁ μαυροφόρος ἄνθρωπος προσήλωσε τὸ ψυχρὸν βλέμμα του ἐπὶ τοῦ συνομιλητοῦ του καὶ προσέθεσε μετὰ κάποιαν εἰρωνείαν:

— Σὰς συγγαίρω, κύριε, διὰ τὸν ζήλον, μετὰ τὸν ὁποῖον ἐνεργεῖτε νὰ ἐκτελούνται αἱ διαταγαὶ τῆς Α. Μεγαλειότητος.

Ὁ κόμης δὲν ἀπεκρίθη εὐθὺς, στενωχωρηθεὶς ἀπὸ τὸ διαπεραστικὸν ἐκεῖνο βλέμμα, τὸ ὁποῖον ἐφαίνετο ὡς νὰ ἤθελε νὰ διεισδύσῃ εἰς τὰ ἔγκατα τῆς ψυχῆς του. Καὶ μετ' ὀλίγον ἠρκέσθη νὰ εἴπῃ:

— Ἡ σύλληψις θὰ γίνῃ πιθανῶς εἰς τὰ κτήματά μου καὶ τίθεται εἰς τὴν διαθεσὴν σας, κύριε ὑπουργέ, ἂν χρειασθῇ νὰ κρύψετε εἰς τὸν πύργον μου τοὺς ἄνθρώπους σας.

— Σύμφωναι, κόμη! ἀπεκρίθη ὁ κ. Σαρτίν. Ἀπόψε οἱ ἄνθρωποί μου θὰ εὐρίσκονται εἰς τὸν πύργον τῆς Καμπανίας καὶ βλέπω μετὰ χαρᾶς, ὅτι δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ σὰς παρακαλέσω νὰ τοὺς διευκολύνετε.

Καὶ χαιρετήσας ψυχρότατα διὰ τῆς κεφαλῆς, ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας ἀπεμακρύνθη μετὰ τὸ μικρὸν καὶ ἀόρυστον βῆμά του.

Ἐξ ἄλλου ὁ κόμης κατήλθε σιγοτραγουδῶν τὴν κλίμακα τῶν προπυλαίων. Εἶχεν ἐπιτύχῃ.

Ὁ Μπόμπης θὰ συνελαμβάνετο καὶ ὁ ἀφυλακίζετο εἰς τὴν Βασιλίαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'

Η ΟΙΚΙΑ ΤΟΥ ΠΟΡΘΩΜΕΩΣ

Μετὰ τὴν δραπετεύειν

Ἀφίσταμεν τὸν φίλον μας Μπόμπην τὴν στιγμὴν ποῦ ἐξῆλθεν εἰς τὸ φῶς ἀπὸ τὸ σκότος τοῦ ὑπογείου.

Ἦτο τόσον ἐξηνητημένος ἀπὸ τοὺς κόπους καὶ τὰς συγκινήσεις τῆς τρομερᾶς του νυκτός, ὥστε διὰ πολλὴν ὥραν ἔμεινε ἀκίνητος, ἐξηπλωμένος ἐπὶ τῆς χλόης, ὡς πληγωμένος πουλὶ ποῦ διέφυγε τὴν καταδίωξιν κυνηγῶν. Ὁ ὕπνος τὸν κατέλαβε καὶ ἐκοιμήθη βαρεῖά.

Κρότος βημάτων τὸν ἐξύπνισεν ἀποτόμως. Μ' ἓνα πῆδημα ἐσηκώθη καὶ εἶδε δύο ἱππεῖς ἐρχομένους πρὸς αὐτόν.

Ὁ δυστυχὴς μικρὸς τζόκεϋ οὔτε κἀν ἐσκέφθη νὰ τοὺς ἀποφύγῃ. Εἰς τὴν κεφαλὴν του, σκοτισμένην ἀκόμη ἀπὸ τὸν κόπον καὶ τὸν ὕπνον, μία μόνη σκέψις ἐγενεῖτο: ὅτι οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι ἀνῆλθον εἰς τὸν κόμητα Μουσύ καὶ ἤρχοντο νὰ τὸν ἐπαναφέρουν εἰς τὴν φρικώδη του εἰρκτὴν μόνον ἓνα ὁπλὸν ἡμποροῦσε νὰ τὸν σώσῃ.

Καὶ ἰδοὺ, τὸ θαῦμα ἔγεινε. Οἱ δύο ἱππεῖς μάλιστα ἐπρόσεξαν τὸ παιδί ποῦ ἐκοιμάτο ἐκεῖ-χάμω τῷ ἔρριψαν διερχόμενοι μίαν φιλικὴν ἀστειοτητα καὶ ἐξηφανίσθησαν εἰς τὸ ἄδενος.

Ὁ Μπόμπης ἀνέπνευσε. Δὲν τὸν συνέλαβαν, ἄρα ἡ δραπετεύεις του δὲν εἶχε ἀκόμη ἀνακαλυφθῇ. Καὶ τώρα ἔπρεπε νὰ ἐπωφεληθῇ αὐτοῦ τοῦ διαλείμματος.

Τὸ σχέδιόν του ἦτο καθαρὰ χαλαρόν: νὰ ἐπανεύρῃ τὸν λόρδον Πέρου, τὸν μόνον ἄνθρωπον ποῦ ἡμποροῦσε νὰ τὸν προστατεύσῃ μέχρι τῆς μεταβάσεώς του εἰς Ἀγγλίαν καὶ ἐν τῷ μεταξὺ νὰ ποφύγῃ τοὺς ἀνθρώπους, τοὺς ὁποίους ὁ ἄγριος καὶ τρομερὸς ἐκεῖνος πυργοδασότης δὲν θὰ παρέλειπε βέβαια νὰ στείλῃ ἐναντίον του.

Ἀφοῦ ἔπλυνεν εἰς τὸ ποτάμι, ποῦ ἔρρεεν ἐκεῖ-κοντά, τὸ πρόσωπόν του καὶ τὰ χεῖρά του, ἀφοῦ ἐπεριποιήθη τὰς πληγὰς τῶν κνημῶν του, σχισμέναν ἀπὸ τὰ δόντια τῶν ποτικῶν, ἀφοῦ ἐξεκόμισεν καὶ ἐτακτοποίησεν ἔπως ἡμποροῦσε τὰ ρούχά του, ποῦ εἶχαν γίνῃ ἐλεεινὰ μέσα εἰς τὴν τρύπαν τῆς ἀλώπεκος, ὁ Μπόμπης ἐξεκίνησεν ὅσον γρηγορώτερα τῷ ἐπέτρεπε τὸ δεξιὸν ποδί, ποῦ τὸ ἐστραγγουλίσειν ὀλίγον ὅταν ἐπέσειν ἀπὸ τὸ παράθυρον. Ἐπῆγαινε κατ' εὐθείαν ἐμπρός, ἀκολουθῶν τὸ ποτάμι καὶ κρυπτόμενος ὅσον ἡμποροῦσεν εἰς τὰς λόχμας καὶ εἰς τὰς χαράδρας.

Ἐξορῶν ἐστάθη, ἐπειδὴ ἤκουσε φωνάς. Ἐκρύφθη ὀπίσω ἀπὸ μίαν συστάδα θενδρυλλίων καὶ ἐκύτταξε προφυλακτικῶς.

Ὅ, τι εἶδε, τὸν καθυσόχασε.

Πλησίον μιᾶς μεγάλης βάρκας, παιδί, σχεδὸν συνομήλικά του, ἐπαίζαν καὶ ἐγελούσαν φαιδρά. Ἦσαν τρεῖς: δύο ἄγρια καὶ ἓνα κοριτσάκι, τὰ ὁποῖα ἐφορούσαν κουρέλια ἀλλ' ἦσαν γεμάτα ὑγείαν καὶ χαρὰν.

Τὸ κοριτσάκι, ὀλίγον μεγαλύτερον ἀπὸ τὰ ἀδελφίκα του, πρὸςπαθεῖ νὰ ὀλιγοστεύτῃ τὴν ὁρμὴν τῶν εἰς τὸ κυνηγτὸ καὶ νὰ τὰ κάμῃ νὰ σταθοῦν ὀλίγον, νὰ ξεκουρασθοῦν καὶ νὰ φάγουν τῆς πελώριες φέτες τῶν μετὰ τὸ ὀρεκτικὸν ἄσπρον τυρὶ ποῦ τῆς ἐσκέπαζε...

Ὁ Μπόμπης ἐκύτταξε μετὰ ζήλειαν τὰ παιδιὰ αὐτά, ποῦ διεσκέδαζαν χωρὶς φόβον, χωρὶς μέριμναν διὰ τὴν αὔριον.

«Τὰ χωριὰτόπουλα αὐτὰ εἶνε πλέον εὐτυχῆ ἀπὸ ἐμέ, ἐσυλλογίζετο. Ἐχουν μητέρα ποῦ τὰγαπᾷ καὶ πατέρα ποῦ ἐργάζεται διὰ νὰ τὰ τρέφῃ. Μποροῦν νὰ ζοῦν ἀμέριμνα, μετὰ γέλια, μετὰ τραγούδια, μετὰ παιγνίδια... Ἐνῶ ἐγώ... Μόνος, ὁλομόναχος!.. Δὲν ἔχω σπῆτι, δὲν ἔχω οἰκογένεια... Εἶμαι τὸ παιδί ποῦ τὸ παίζουν στὰ χερτιά!»

Ἀλλ' ὁ Μπόμπης ἀπετίναξε γρήγορα τὴν μεταγχολίαν αὐτὴν, εἰς τὴν ὁποίαν δὲν εἶχε καίρῳ νὰ παραδοθῇ, καὶ γενόμενος πάλιν ὁ πραγματικὸς καὶ ψυχραίμος μικρὸς Ἀγγλὸς ποῦ ἦτο, ἐσκέφθη ποῖαν ὁφέλειαν ἡμποροῦσε νὰ βγάλῃ ἀπὸ τὴν συνάντησίν του αὐτὴν μετὰ τὰ παιδιὰ.

Διὰ νὰ γνωρισθοῦν.

Εἶχαν εὖρῃ τώρα ἓνα νέον παιγνίδι: ἔστησαν μιὰ παλὰ κατσαρόλαν εἰς ἓνα

πάσσαλον ἐμπηγμένον παρὰ τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ, καὶ διεσκέδαζαν ρίπτοντα πέτρας εἰς αὐτὸ τὸ σημάδι. Ὁ Μπόμπης ἐξῆλθεν ἀπὸ τὴν κρύπτην του, ἐπῆρε μίαν πέτραν καὶ τὴν ἔρριψε μετὰ ὀλῆν του τὴν δύναμιν κατὰ τῆς κατσαρόλας, ἡ ὁποία ἐπέσειν ἀπὸ τὸ ἄκρον τοῦ πασσάλου.

Τὰ τρία παιδιὰ ἐστράφησαν ἐκπληκτα διὰ νὰ ἰδοῦν πόθεν ἦλθε τὸ ἐπιδέξιον ἐκεῖνο βλήμα, καὶ εἶδαν τὸν Μπόμπην, ὁ ὁποῖος τοὺς ἐκύτταξε γελαστός.

— Ποιὸς εἶνε αὐτός; ἠρώτησε τὸ μεγαλύτερον παιδί, ποῦ ὀνομάζετο Πέτρος.

— Ἐνὸς φαίνεται! εἶπε τὸ κοριτσάκι. Ὁ μικρὸς τζόκεϋ ἐπλησίασεν ἐν τῷ μεταξὺ καὶ ἐπρότεινε ἀπεριφράστως:

— Θέλετε νὰ παίξω καὶ ἐγὼ μαζί σας;.. Ἐῖρω ἓνα παιγνίδι πολὺ πρὸ διασκεδαστικόν. Θὰ ἰδῇτε!

(Ἐπεται συνέχεια)

ΑΘΗΝΑΙ' ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΚΑΛΛΙΓΡΑΦΙΑΙ

Ἀγαπητοί μου,

ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ μοῦ εἰδείξε τὰς Καλλιγραφικὰς Σελίδας τοῦ τῆς ἐστείλατε διὰ τὸν Διαγωνισμόν, σήμερον ἴσα ἴσα δημοσιεύονται τὰποτελέσματα, καὶ μοῦ ἐξέφρασε τὴν ὑπόψιν, ὅτι πιθανὸν μερικά νὰ μὴν εἶνε γρημμένα μετὰ

χερὶ τῶν... ὑπογεγραμμένων. Δὲν εἶχεν ἄδικον νὰ τὸ ὑποπτεύτῃ πρὸς στιγμὴν ἡ Διάπλασις, διότι εἰς τὰ ἄλλα γραπτά, ποῦ τῆς στέλλουν αὐτοὶ οἱ φίλοι της, δὲν εἶνε διόλου καλλιγράφοι. Ἐδυσχελεύθη ὁμοῦς νὰ παραδεχθῇ τὸ συμπέρασμα τοῦτο διὰ δύο λόγους: πρῶτον, διότι δὲν πιστεύω νὰ ὑπάρχουν μεταξὺ τῶν φίλων τῆς Διαπλάσεως οἱ ἱκανοὶ νὰ τὴν ἀπατήσουν καὶ νὰ τῆς κλέψουν ἓνα βράβειον, παρακαλοῦντες νὰ γράψῃ ἀντὶ ἐκείνων, τὸν... διδάσκαλόν των τῆς καλλιγραφίας. Δεύτερον δὲ διότι γνωρίζω ὅτι πολλοὶ κακογράφοι ἄρα βαλθοῦν, ἄρα προσπαθήσουν, καλλιγράφουν λαμπρά.

Υπάρχουν δηλαδὴ ἄνθρωποι, καὶ μικροὶ καὶ μεγάλοι, οἱ ὁποῖοι ἔχουν δύο γραψίματα, τὸ καθημερινὸν καὶ τὸ κυριακάτικον. Νομίζω ὁμοῦς, ὅτι ὁ σκοπὸς τῆς Καλλιγραφίας — τοῦ μαθηματός ἐννοῶ, — δὲν εἶνε αὐτός. Δὲν πρόκειται δηλαδὴ νὰ μάθῃ κανεὶς εἰς τὸ Σχολεῖον νὰ καλλιγράψῃ μόνον ἐν ἀνάγκῃ, ἀλλὰ νὰ μορφώσῃ σιγά-σιγά ἓνα γρα-

φικὸν χαρακτῆρα σταθερόν, ὠραῖον, εὐανάγνωστον, κομψόν. Εἰς αὐτὸ τείνουν τὰ μαθήματα τοῦ σὰς δίδει ὁ διδάσκαλος τῆς Καλλιγραφίας, καὶ ὅταν δὲν τὸ κατορθώνουν, πρέπει νὰ θεωροῦνται χαμένα. Ἀδιάφορον ἂν κάμνουν τὸν μαθητὴν ἱκανὸν νὰ καλλιγράψῃ μετὰ τὸ ζόρι. Τὸ ζήτημα δὲν εἶνε, βλέπετε, νὰ εἰμφορῇ κανεὶς νὰ κατασκευάσῃ μίαν μικρὰν Σελίδα Καλλιγραφίας μετὰ κόπον, μετὰ ἰδρώτα καὶ μετὰ δαπάνην ὀλοκληρῶν ὥρων. Τὸ ζήτημα εἶνε — σὰς τὸ εἶπα, — νὰ καλλιγράψῃ ἀκόπως καὶ πάντοτε.

Πολὺ πρακτικώτερος καὶ χρησιμώτερος θὰ ἦτο ὁ Διαγωνισμὸς τῆς Καλλιγραφίας, ἂν ἡ Διάπλασις ἔκρινε τοὺς αἰτίους βραβεῖον, ὅχι ἀπὸ μίαν Σελίδα, γραμμένην ἐπιτηδὲς διὰ τὸν Διαγωνισμόν, ἀλλ' ἀπὸ τὰς ἐπιστολάς καὶ τὰ ἄλλα γραπτά ποῦ τῆς στέλλουν οἱ φίλοι της καθημέραν. Θάπληλλάσσετε οὕτω καὶ ἀπὸ τὴν εἰρωνείαν τοῦ νὰ βραβεύῃ κάποτε ὡς καλλιγράφους ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ὄλον τὸν χρόνον τὴν βρασιλεύουν μετὰ τὴν κακογραφίαν των καὶ τὴν κάμνουν νὰ τῆς πονοῦν τὰ μάτια... Ἀλλὰ τέτοιοι Διαγωνισμοὶ δὲν θὰ ἦτο παλὺ εὐκόλως. Τί σημαίνει ὁμοῦς; Νομίζω, ὅτι ὁ Διαγωνισμὸς τῆς Καλλιγραφίας εἰμπορεῖ νὰ διατηρηθῇ ὅπως γίνεται τώρα, καὶ συγχρόνως οἱ φίλοι τῆς Διαπλάσεως νὰ προσπαθοῦν νὰ φιλοτιμωῦνται πάντοτε νὰ τῆς γράφουν καλὰ, καθαρά, κομψά, ὠραία. Αὐτὸ θὰ τοὺς ὠφελοῦσε περισσώτερον παρὰ εἰάν ἐπαίρναν τὸ Βράβειον τῆς Καλλιγραφίας. Διότι θὰ τοὺς ἐσυνείθιζε νὰ καλλιγράφουν, θὰ τοὺς ἔκαμε νὰ μορφώσουν τὸν γραφικὸν των χαρακτῆρα.

Καὶ εἶνε πολὺ ἀναγκαῖον αὐτὸ εἰς τὴν ζωὴν, σὰς βεβαίω! Ὁ κακογράφος, χωρὶς νὰ θέλῃ, φαίνεται ὅτι ἀψηφᾷ, ὅτι περιφρονεῖ τὸν ἄλλον, ὑποχρεῶνόν αὐτὸν νὰ διαβάξῃ ὀρθογραφίσματα. Ἐνῶ ὁ καλλιγράφος ἀπεναντίας φαίνεται εὐγενὴς καὶ ὑποχρεωτικὸς. Ὅπως τὸ συμπληρικὸν πρόσωπον, τὸ καλὸν ἐξωτερικόν, ἔτσι καὶ τὸ καλὸν γράψιμον εἶνε μία λαμπρὰ σύστασις. Δὲν ἐννοῶ βέβαια, ὅτι εἶνε ἀνάγκη νὰ καλλιγράψῃ κανεὶς τυπικώτατα, σχολαστικώτατα, καθ' ὅλους τοὺς κανόνας, ὅπως μερικοὶ, διὰ τοὺς ὁποῖους γέγουν ὅτι ἔχουν καταβάσῃ τὰ μυαλά των εἰς τὰ δάκτυλα. Ὅχι βέβαια! Ἡ ὑπερβολὴ εἰς τίποτε δὲν χρησιμεύει. Εἶνε ὁμοῦς ἀπαραίτητον νὰ γράψῃ κανεὶς εὐανάγνωστα καὶ καλλιτεχνικά. Ἀφίνω ὅτι διὰ μερικά ἐπαγγέλματα, διὰ μερικά στάδια, ἡ καλλιγραφία εἶνε ἐκ τῶν ὧν οὐκ ἄνευ. Ἀλλὰ καὶ κάθε ἄνθρωπος ἀνεπτυγμένος, τοῦ κόσμου, ὀφείλει νὰ εἶνε μέλους ἐνὸς βαθμοῦ καλλιγράφος. Ἀποτελεῖ καὶ τοῦτο στοιχεῖον τῆς καλῆς ἀνατροφῆς.

Σὰς ἀσπάζομαι

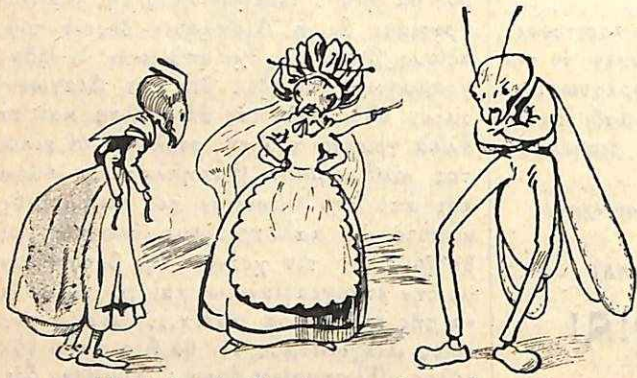
ΦΑΙΔΩΝ

Η ΚΡΙΝΙΩ

ΑΣΠΡΟ ΜΕΡΜΗΓΚΙ, ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. (Συνέχεια)

— Σταθίτε, είπε ο Τερμίτης. Από την ημέρα που συντροφιάσαμε, έχω μια ιδέα που μου βασανίζει το μυαλό. Ός τώρα κοιμούμαστε μ' έμπιστοσύνη, αφού έβουλώναμε καλά την πόρτα του σπιτιού μας. Μ' αυτό δεν αρκεί. Πρέπει να υπάρχει κ' ένας φύλακας, όταν οι άλλοι θα κοιμούνται. Ο φύλακας αυτός, ο ρουρός, θα είμαι εγώ. Κοιμούμαι πολύ

«Κ' έδειξε τον Τερμίτη που είχε πάρη το αγριώτερο ύφος του.» (Σελ. 222, στ. β')

έλαργα και άνήκω, καθώς ξέρετε, σέ φυλή πολυεμική. Θα μου σκάψετε λοιπόν ένα μικρό κελλί στην είσοδο και θα μένω εκεί.

— Πολύ καλά, είπε η 'Αννέτα' να βρούμε μόνο το καταλληλότερο μέρος. Έψαξαν και σέ λίγο το ηύραν.

Στο στενό διάδρομο που έβγαζε στην εξώπορτα, κάτω από μια ξερή ρίζα, ήταν ένα μικρό βαθούλωμα, ένα λαγκάκι, ίσα-ίσα όπως το ήθελε η 'Αννέτα.

— Είπε ο,τι χρειάζεται, είπε χαρούμενη. Να πάρτε την Κρινιώ και την υπηρέτρια να σάς βοηθήσουν, και να σκαψετε λιγάκι από δω, λιγάκι από κεϊ. Έτσι η σαλίτσα αυτή θα στρογγυλέψη, και θα γίνη μια χορά. Έπειτα βλέπουμε. Εγώ θα πάω τώρα να μαζέψω τα κοπάδια μου.

Δεν είχε ναμιά αμφιβολία ο,τι θα έκαμναν ανριθέστατα ο,τι τους είπε και η εργατική παραμάνα πήγε στής μελίγρες της.

Κ' ενώ οι φίλοι της εκύτταζαν με θαυμασμό, έμπασε μέσα στή φωλιά ογδόντα χονδρές και καλοθρεμμένες «αγγελάδες», της άρμεξε με προσοχή και έπειτα της έβαλε στο σταύλο. Εκείνο το βράδυ, τα τέσσερα μερμήγκια έχορ-πασαν μέλι.

Το ξένο μερμήγκι, όταν το άνερινε καλά η 'Αννέτα, ωμολόγησε ότι η αν από την ίδια εκείνη μερμηγκούπολη, απ' όπου είχαν εξορισθή η Κρινιώ με την παραμάνα της, καθώς είδαμε στην όρχη

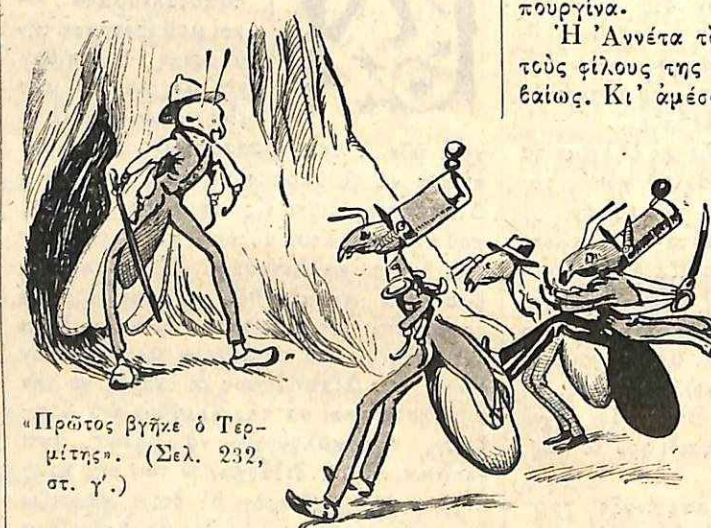
αυτής της ιστορίας. Φαίνεται, ότι τα πράγματα επήγαιναν πολύ άσχημα στην πατρίδα των δύο φιληνάδων μας. Η Πρωθυπουργίνα Λασία εξασκούσε τόνον κακή και δυνατή επιρροή στή Βασιλίσσα, ώστε αυτή δεν έκαμνε πια παρά λάθη. Δύο κόμματα είχαν σχηματισθή: Το ένα, με λιγώτερους οπαδούς αλλά με περισσότερη δύναμη, είχε άρχηγό τη Λασία. Το άλλο, πολυπληθέστερο, αλλά δειλό, ατολμο, ήταν υπό τας διαταγές του πρώην άρχηγού του Δοκάτου των Ουδετέρων.

Ένα βράδυ, τη στιγμή που η εργάτρια έμπασε στή φωλιά της μελίγρες και είχε τελειώσει σχεδόν αυτή την εργασία, έτρεξε παραγμένη, άνω-κάτω, στην αποθήκη, για να βρή τον Τερμίτη, την 'Αννέτα και την Κρινιώ, που εκείνη την ώρα έφύλαγαν σπόρους.

— Τι τρέχει; τί έπαθε; την έρώτησε η Κρινιώ, που είδε πρώτη τη συγκίνησή της.

— Ένα μεγάλο σωμα από μερμήγκια έρχεται κατά δώθε. Έγνώρισα μερικώς πατριώτες μας. Θα έρχονται για να λεηλατήσουν τη φωλιά μας.

— Άς κοπιάσουν! Άς πάρουν τα μούτρα τους! έπενε ο Τερμίτης, τρίζων της δαγκάνες του και εξακοντίζων μια σταγόνα μυρμηγκικού ούρους.

«Πρώτος βγήκε ο Τερμίτης». (Σελ. 232, στ. γ')

— Πάμε να ιδούμε, είπε η 'Αννέτα' μ' έχετε δική; δεν θάφισαμε να μ' αρπάξουν, χωρίς να τους υπερασπισθούμε, τους καρπούς τόνων κόπων!

Στή στιγμή, η πόρτες των στούλων και των αποθηκών έφράχθησαν καλά-καλά με ξυλαράκια, και τα τέσσερα μερμήγκια βγήκαν από μια ρυστική έξοδο, που η πρόνιμη και προνοητική Κρινιώ την είχε σκάψη κρυφά από τον Τερμίτη.

Πρώτος βγήκε ο Τερμίτης.

Πραγματικώς, σέ απόστασι όλων των βημάτων, έστέκετο ένα σωμα από μερμήγκια. Πρέπει να ήταν καμιά εκατοστή. Μόλις είδαν τον Τερμίτη με της δυνατές του δαγκάνες και το άγριο ύφος του, — και άς μη ξεχνούμε, ότι ο 'Αφρικανός ήταν τρεις τουλάχιστον φορές μεγαλύτερος από ένα μερμήγκι εύρωπαϊκό, — έφοβήθηκαν πολύ κ' έκαμναν να αποχωρήσουν.

Η 'Αννέτα, που τα εκύτταζε προσεκτικά, έμπόδιζε τον Τερμίτη τη στιγμή που έτοιμάζετο να έφορμήσει, γιατί αυτός ήταν φύσει ανυπόμονος.

— Σταθίτε, του είπε, πρέπει πρώτα να πάω να τους μιλήσω' να είσθε πάντα έτοιμοι να με βιτηθήτε, όταν θα σ' έρω, άφ'ηστε όμως να κάνω εκείνο που ξέρω, γιατί με φαίνεται πώς έγνώρισα ένα πλχρό μας φίλο.

Σιγά-σιγά, με υποψία και με φόβο, η 'Αννέτα έπροχώρησε προς τα ξένα μερμήγκια και όλοένα τα εκύτταζε προσεκτικά... Άλλά μόλις έκαμε λίγα βήματα, έν άπ' αυτά τα μερμήγκια βγήκε από τον όμιλο και έπροχώρησε να την προσπαντήση. Τότε πια η 'Αννέτα έδειχθή: ναι, ήταν αυτός, ο κύριος Χονδροκέφαλος, ο πρώην άρχηγός του Δοκάτου των Ουδετέρων. Καλά τον είχε γνωρίσει!

Τόν θυμάσθε τον κ. Χονδροκέφαλο; είναι ο αξιωματικός που είχε τιμωρηθή συγχρόνως με την Κρινιώ και την 'Αννέτα από την κακή και σκληρή Πρωθυπουργίνα.

Η 'Αννέτα τον έτράβηξε τότε προς τους φίλους της και τους έσύστησε άμοιβαίως. Κι' άμέσως η Κρινιώ με την υπηρέτρια, έπήγε να φέρη μέλι και σπόρους, για να τον τρατάρη.

Έν τω μεταξύ, το σωμα των μερμηγκιών, άμα είδε, ότι ο άρχηγός του βρήκε ανεξ' γνωριμίες και περιποιήσεις, σκληρίσθηκε όλόγουρα για να ξετρυπώσει τίποτε φαγώσιμο. Η Κρινιώ, βλέπατε, οίκονόμα σάν την παραμάνα της,

δέν έννοσ'ε να βγάλη μέλι και σπόρους για τόσα μερμήγκια. Έπειτα η έξουρε, ότι ψάχνοντας εκεί-γύρω, τα μερμήγκια θα εύρισκαν να χορτάσουν.

Αφ'ού έφαγε και έπτε ο,τι του έδωσαν η Κρινιώ, ο κ. Χονδροκέφαλος, εύχαριστημένος και γελαστός, είπε στην 'Αννέτα:

— Δεν με ρωτάτε πώς βρήκα εδώ; — Άλήθεια, έπενε η 'Αννέτα, τί γυ-

ρεύετε σεις στα μέρη μας, τόσο μακριά από την πόλι σας, και μαζί με τόσα μερμήγκια;

— Χμ! είναι μεγάλη ιστορία, άπεκρίθη ο αξιωματικός, και θα μου έπιτρέψετε να την άρχισω από την άρχή. Λίγες ή-μέρες αφού εξορισθήκατε σεις ή δυό, μια Πυγολαμπίδα που τριγύριζε τη νύκτα άπέξω από τη φωλιά μας, μ'ας έπληροφόρησε ότι σ'ας πήρε στο σπίτι του ένα ξένο μερμήγκι, που είχε μεγάλη φήμη 'ς όλο το δάσος.

— Και ή βσιλίσσα, 'ρώτησε η 'Αννέτα, ή βσιλίσσα που την αγαπώ και την σέβωμαι πάντα, γιατί δείχνει τόσο καλή σέ μ'ας, τί κάνει;

— Η βσιλίσσα, άπεκρίθη περίλυπος ο κ. Χονδροκέφαλος, είναι τώρα φυλακισμένη.

— Φυλακισμένη!; και πώς αυτό;

— Ίδου πώς έτρεξαν τα πράγματα.

Η βσιλίσσα, άμα ένόησε έπιτέλους και έπεισθη, ότι η Πρωθυπουργίνα Λασία την τραβούσε πονηρά προς την καταστροφή, θέλησε νάντιστ'η. Ήταν όμως πολύ άργά. Η γρηχ Πρωθυπουργίνα, ή τετραπέρατη, είχε πια σχηματίση ένα κομμα ίσχυρό. Κατώρθωσε λοιπόν, με την πρώτη αντίστασι, να πιάση την βα-

σιλίσσα, μαζί με την ύπουργίνα Νική-φώρα, να της κλείση και της δυό σ'α'κελλιά τους και να τα περικυκλώση με φρουρά δυνατή. Έμεις οι άλλοι, που ανήκομε 'ς το κόμμα της βασιλίσσας, διαμαρτυρηθήκαμε. Άλλά τί μπορούσαμε να κάμωμε που ήμασταν λιγώτεροι; Κ' έπειδή ή Λασία ήθελε να μ'ας σκοτώση, άποφασίσαμε να σωθούμε με τη φυγή. Έτσι φύγαμε από τη μερμηγκούπολι και ήλθαμε να σ'ας βρούμε.

— Δεν σ'ας το είπα κ' εγώ, πώς δε μπορούτε πια να ζήση κανείς εκεί-μέσα; έφώναξε ή υπηρέτρια. Γι' αυτό έφυγα κ' εγώ.

— Καλά' και από μένα τί θέλετε; 'ρώτησε ο Τερμίτης, πάντα με υποψία.

— Συμβουλές!

— Μία μόνον έχω να σ'ας δώσω. Κυτάξτε να κάμετε τη δουλειά σας όπως ξέρετε, κι' άρίστε μας ήσυχους να κάμωμε και μες τη δική μας.

Η τρχεία αυτή συμπεριφορά του Τερμίτη τους εξέπληξε όλους. Ο γέρος το παρετήρησε κ' έπρόσθεσε:

— Με χίλιους κόπους, με γίλια βάσανα, κατορθώσαμε να ζούμε εδώ-πέρα μια ήσυχη ζωή.

(Έπεται συνέχεια)

Γρηγ. Ξερόπουλος

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΤΣΙΓΓΟΥΝΗΣ ΚΑΙ ΚΛΕΦΤΗΣ

Ο Τσιγγούνης ένα βόλο Κάνει το χρυσάφι του όλο Και έξω απ' το έρσο του καλύδι Μέσ' στή γης βαθιά το κρύβει Και κρυφά συνοπνηγάνει, Με λαχτάρα τότε βγαίνει, Τόν χαϊδεύει μ' όση αγάπη Τα έγγονάκια τους οι πάπποι, Και, φιλώντας τον άκόμα, Σάν παιδι Μανούλας στόμα, Πιο βαθύτερα στο χώμα Τόνη χώνει κάθε βράδυ, Σάμπως νάθελε στον 'Αδη Νάν τον πάει με την ψυχή του Πάντα εκεί να ζή μαζί του...

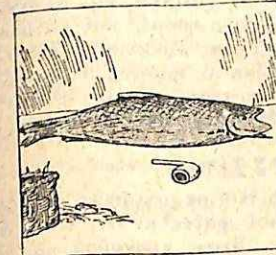
Μά ένας κλέφτης, όπως πρέπει, Τόνη νοιώθει, σάν τον βλέπει, Να συγνοεσθάδει, και Με την πονηριά του πάει Το χρυσάφι του χτυπάει Και... του βάλει ντενεκέ Με τά λόγια αυτά γραμμένα: «Τζόγια μου, μην κλαίς' ή έμένα Μέσ' στο λάκκο έχεις κρυμμένα' Η το βόλο το χρυσό σου, Λέω, ένα πράγμα είναι για σένα: Χαϊδεύε με και... καμώσου!»

(Μίμησης)

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

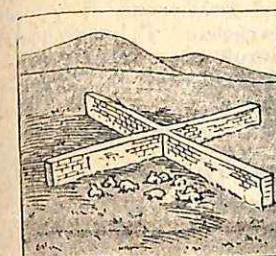
Άδηφάγος ιχθύς

Ο κ. Beba-ker άγόρσεν ένα ιχθύον από την άγορην της 'Αμβέρτης και όταν τον ήνοιξε διά να τον καθαρίσκη, εύρεν έκπληκτος μέσα εις τον στόμαχόν του μίαν τίπαν!

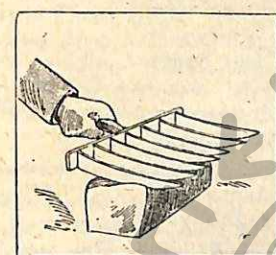
Φαίνεται ότι κάποιου νού ο θα έ-πασεν από το πλοϊον, και ο άδηφάγος ιχθύς, εύρεθεις από κάτω, την κατέπιεν.

Προς προστασίαν των ποιμνίων

Εις τά βόρεια της 'Αγγλίας, άπαντά κανείς συχνά τοίχου, αποτελούντας ένα σιανρόν, ο-πως βλέπετε εις την άπέναντι εικόνα. Οι τοίχοι αυτοί χρησιμούν διά να προφυλάττονται από τόνους-μον τά ποιμνία εις τους τόπους της βοσκής. Από όποιον μέρος και άν φυσή ο άνεμος, τά ποιμνία έμπορούν να μένουν εις μίαν από τας τέσσαρας γωνίας ά-πρόσβλητα.

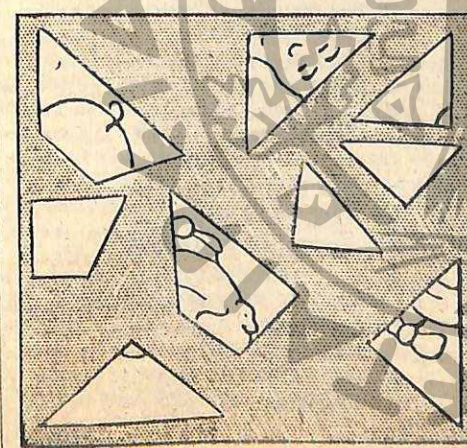
Περίεργον μαχαίρι

Ίδου ένα περίεργον μαχαίρι. Έχει εξ' κεπί-δας και το με-ταχειρίζονται εις έν οικιασφείον του Λονδίνου δια να κό-πτουν το ψωμί φέτες. Με μίαν μαχαιριάν κόπτει κανείς πολλάς συ-χρόνως, και όλας του ίδιου πάχους.

Έβδομαδιαίοι Διαγωνισμοί

α.) Συναρμολόγησις εικόνας

Νάντιγράψετε με προσοχήν τά έννέα αυτά τεμάχια, να τά περινόςετε μ' ένα ψαλλίδι και κατόπιν να τά συναρμολογή-σετε ώστε να σχηματίσουν τετράγωνον με μίαν χωμικήν μορφήν.

β.) Παίγνιον

Έστάνη υπό της Μεγάλης 'Ελλάδος

ΝΩΨ	ΠΙΣ	ΣΑ
ΛΑΜ	ΠΥ	ΜΕ
ΜΥΕ	ΜΗΡ	ΛΙΣ

Να συναρμολογηθών αι συλλαβαι αυ-ται ώστε ναποτελεσθών τα όνόματα τεσσάρων εντόμων.

γ.) Διά τους Γαλλομαθεύς

Α p.r. p.ll.r f.l.s g.sp.ll.r Νάαναωσθή ή γαλλική αυτή παροιμία.

Λύσεις του 27ου φύλλου

α.) Μυτιλήνη, Κλαζομενάι, Κύμη, Κολορών, Φώκεια. — β.) Mieux vaut tard que jamais. — γ.) Ο συνομιλητής του κυρίου σχηματίζεται από τας γραμμάς του ώμου και τωνμαλλιών του, και φαίνεται όταν ή εικόνα άντιστραφή.

Ιδε τον Ό-
δηγόν του

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομή
του Κ.Φ.Β

ΑΠΟ ΤΑΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΜΟΥ

Εν από τα βαπόρια, που κάθε απόγευμα δίδουν ζωή 'ς την ερημική παραλία μας, είνε και η Πύλαρος. Όταν έρχεται, λησιμονώ 'ς τη θέα της την εντύπωσι που μου κάμνουν τάλλα βαπόρια. Δεν μ' ενδιαφέρει η κίνησις που σκορπίζει, άλλ' άφρημένη, στέλλω τὰ βλέμματά μου 'ς τη γέφυρά της. Εκεί, σ' ανσκιές, περνούν απ' εμπρός μου εικόνες των περασμένων... Θυμάμαι πώς παιδί άκόμη, ένα πρωί, με έξυπνησεν η γλυκερά φωνή της—που άντηχεί άκόμη 'ς' αυτή μου,—καί μ' έπήρε. Άνεβασμένη 'ς τη γέφυρα, άποχαιρετούσα την παραλία μας, έρχοινα τὸ τελευταίον βλέμμα 'ς τὸν τόπον αὐτὸν τῶν παιδικῶν μου ἀναμνήσεων, με μιά μεγάλη περιφάνεια σ' αν έσπεύτομην ὅτι ἐγκατέλειπα τὸν περιορισμένο ἐπαρχιακὸ βίον, γιὰ νὰ ζήσω εὐρύτερα 'ς ἄλλον κύκλον, ἀνέμεσα 'ς τὴν κίνησι τῆς πρωτεύουσας. Ὁ νοῦς μου ἔπειτα μακρὰν καί ἀμέσως ἔβλεπεν ἕνα-ἕνα ἐκπληρούμενα τὰ ὄνειρά μου... Τὰ χρόνια ἐπερνούσαν γοργά, χαρούμενα, εὐτυχισμένα. Ὅλα γύρω μου γελοῦσαν. Ἀλλὰ νά! ἕνα ἄλλο πρωί, ὅχι χαρούμενο σ' αν τὸ πρωτό, ἀλλὰ θλιβερό, μελαγχολικό, ἀπὸ τὴν ἴδια γέφυρα τῶν πρῶτων μου ὁνείρων, ἀποχαιρέτησα τὴν εὐτυχία. Μία αἰφνιδια τρικυμία τῆς ζωῆς ἦλθε γιὰ νὰ θάψῃ τῶσων χρόνων γαλήνην. Μὲ τὴν καρδιά κοιμητασιαμένη, ἔρριψα τὸ τελευταίον βλέμμα 'ς τὴν περασμένη εὐτυχία, τὴν ἔθαψα βαθιά μέσ' 'ς τὴν καρδιά μου, τῆς ἔβαλα γιὰ στέφανο τὰ ὄνειρά μου καί τὴν ἀποχαιρέτησα γιὰ πάντα.

Νὰ λοιπὸν γιὰ μελαγχολῶ δταν ἀντικρῶς τὴν «Πύλαρον». Ἐπάνω 'ς αὐτὴ ἔπλσσα τὰ πρῶτα ὄνειρά μου, καί ἔπάνω 'ς αὐτὴ τὰ εἶδα νὰ σβύνουν...

Βοσκοπούλα τῆς Δωρίδος

ΠΑΘΗΜΑ-ΜΑΘΗΜΑ

Ἦτο ἡμέρα συννεφιασμένη. Ἐπειδὴ δὲ αὐτὴ ἡ ἡμέρα μιάς ἤρεσεν ὑπερβολικά, ἀπεφασίσαμεν μετὰ τὴν ἀδελφὴν μου, νὰ πάμε περὶπατο εἰς τὴν ἐξοχὴν.

Ἡ μητέρα μου μὰς συνεβούλευσε νὰ πάρωμε μαζί μας ὀμβρέλλα, μήπως μὲς πύση ἡ βροχὴ. Ἡμεῖς ὅμως, δὲν ἐννοοῦσαμε νὰ πάρωμε ὀμβρέλλα, διότις νὰ βρέξῃ. Ἐπιτέλους ἐφύγαμε.

Μόλις ὅμως ἐφθάσαμεν εἰς τὸ μέρος ποῦ ἠθέλαμεν, καί λεπτὴ βροχὴ ἤρchiσε νὰ πύπῃ. Διὰ νὰ προφυλαχθῶμεν, ἠναγκάσθημεν νὰ καταφυγῶμεν, εἰς ἕνα παλιὸ καλυβάκι, ποῦ ἦτο ἐκεῖ πλησίον. Ἀλλ' ἡ βροχὴ ἀντὶ νὰ παύσῃ ἐδυνάμωσε, καί μετ' ὀλίγον ἐπύπτε θαλασσία.

Περὶττὸν νὰ σὰς περιγύρωσιν τὴν στενοχωρίαν μας. Θυμηθῆκαμε τὰ λόγια τῆς Μητέρας μας. νὰ πάρωμε ὀμβρέλλα, καί μετανοοῦσαμε ποῦ δὲν τὴν ἀκούσαμε.

Ἐξ ἄλλου ἐσυλλογίζομεθα καί τὰς ἐπιπλήξεις ποῦ μὰς ἐπερίμεναν, καί ἡ

στενοχωρία μας ἤξανε. Ἦρχιζε νὰ βραδιάξῃ, δταν ἡ βροχὴ ἔπαυσε λίγο, καί μπορέσαμε νὰ πάμε σὸ σπῆτι μας, ἀφοῦ ὅμως πρῶτα βραχήκαμε.

Ἀλλὰ τὸ πάθημα αὐτὸ μὰς ἔγινε μάθημα, καί ἔκτοτε δὲν βγαίναμε ἔξω τοιαυτοῦ μέρα, καί ἂν ἦταν ἀνάγκη νὰ βγοῦμε, παίρναμε μαζί μας ὀμβρέλλα.

Ἡρωϊκὴ Σάμος

Σ' ΕΝΑ ΒΑΠΟΡΙ...

Βαπόρι, ψηλοδόπορο,
ποῦ στέκει ἀραγμένο
Καταμεσὶς στὸν Βόσπορον
τὸν γαλανοαῖμένο,
Ὅπου φυσεῖ τοῦ Βορρῆα
τὸ δροσιμένο ἀέρι
Ποῦ ρέρονι χίλιες μυριάδες
ἀπ' ἀνθισμένα μέρη.

Ποῦθ' ἔρχεσαι, βαπόρι;

Ἀπὸ τῆ Μαύρῃ Θάλασσα
μὴν ἦλθες ἔδω πέρα;
Μὴν ἦλθες ἀπ' τῆς Ὀδησσῆς;
Φωτόλουστο ἔλῃ μέρα
Σὲ βλέπω ἐκεῖ νὰ στέκεσαι,
μονάχο, ἀδειασμένο,
Καί κάποτε μοῦ φαίνεται
ὡσάν συλλογισμένο,
Καίμένο μου βαπόρι!...

Πόσες ψυχὲς ἐξενίτευσες
καί πόσες ἄλλες πάλι
Στὸν τόπο τοῦς ἐγύρισες
στάγαπητὸ ἀκρογιάλι!
Ὡ πόσα μάτια ἀπὸ χαρὰ
λάμπαν στοὺς ἐρχομούς σου,
Καί πόσα δάκρυα χύθηκαν
στοὺς ἀπομακρυσμούς σου,
Κακόμοιρο βαπόρι!

Ἀλλοίμονο! Πόσες φορές
λευκά μαντήλια εἶδες
Νὰ σειοῦνται νὰ σὲ χαιρετοῦν
πόσων γλυκὲς ἐλπίδες
Μαζί σου ἀρμενίσανε
ἀπ' τὰ μαντήλια πόσα
Γιὰ πάντα ἀποχαιρέτησαν
ἀγαπημένους, τόσα
Αἰσθήματα, βαπόρι!

Σὲ βλέπω ἐκεῖ νὰ στέκεσαι
μονάχο, ἀδειασμένο,
Καί κάποτε μοῦ φαίνεται
ὡσάν συλλογισμένο...
Τὰ κύματα 'στὰ πλάγια σου
ἔσποῦν ὡσάν νὰ κλαίνε,
Στὸν πόνο σου τὸν μυστικὸ
κάποιο κρυφὸ σου λένε,
Πανέρημο βαπόρι!...

Κύμα

ΣΤΑΧΥΑ

Ἄλλου κίτρινα καί ἄλλου πράσινα ἀκόμα, γυρμένα πρὸς τὰ κάτω ἀπ' τὸ βάρος τοῦ καρποῦ τὰ στάχυα, τί ὄμορφα ποῦ εἶνε! Τὸ ἥσυχο ἀεράκι φουσκώντας, τὰ κάμει νὰ μοιάζουν τὴν ἐπιφάνεια καμμιᾶς λίμνης· καί ἡ σκορπισμένη ἀνάμεσα παπαρούνες τὰ στολίζουν, καθὼς τὰ κόκκινα ψαράκια τῆς χαβοῦζες. Στολίζοντας τὴν ἀπέραντη πεδιάδα, ἀποτελοῦν τὸρραϊότερο θέαμα ἀπὸ κείνα ποῦ φαίνονται ἀπὸ πάνω ἀπ' τὸ λόφο. Μερικὲς ἑλῆς, φυτεμένες ἔδω καί ἐκεῖ στὸν ἀγρὸ, κάνουν μιά λαμπρὰ ἀρμονία. Ἡ πεταλούδες χαρούμενες πετοῦνε ἐπάνω ἀπ' τὰ εὐλογημένα τὰ σπαρτά. Σὲ λίγες μέρες ὁ ἥλιος μετὰ τῆς ἀκτίνες τοῦ τὰ χρύσωσε. Οἱ χωρικοί, ὅλοι χαρά, ἐτοιμάζοντες τὰ δρεπάνια τῶν τὸ φονικὸ ἐργαλεῖο ποῦ ἀρπάζει ἀπὸ τὴν γῆ τὰ σπαρτά της. Ἡ χωρικός μετὰ τῆς χρωματιστῆς μαγουλίκης τῶν, μαζεύουν τὰ δεμάτια τραγουδώντας τραγούδια τοῦ χωριοῦ τῶν. Τὴν ἄλλη μέρα ἀπ' τὸν θερισμὸ, ἡ ἐρημὴ γῆ κλαίει τὰ παιδιὰ της καί ἡ ἑλῆς τοὺς συντρόφους τῶν. Ὅλ' ἡ φύσις θρηνεῖ γιὰ τὴν ἀπώλειά τῶν. Μόνον τὰ μικρὰ πουλάκια γεμάτα χαρὰ τρέχουν ἔδω καί ἐκεῖ γιὰ νὰ μαζέψουν τοὺς πεσμένους σπόρους. Καί μαζί τῶν χαίρουν καί οἱ ἀνθρωποὶ γιὰ τὸ ἄφθονο ψωμί, καί τὰ μικρὰ παιδάκια γιὰ τὰ ὀρεκτικά γλυκύσματα. Τέτοιος εἶνε ὁ κόσμος, ὁ θάνατος τοῦ ἐνὸς κάνει τὴν ζωὴ τοῦ ἄλλου.

Δύναμις τῆς Θελήσεως

ΣΥΣΣΙΤΙΟ

«Συσσίτιο, συσσίτιο, στρατιῶτες, στρατιῶτες!» εἶπὶ μοῦ φαίνεται ὅτι ἔπαιζε ἡ σάλπιγγα χτές, δταν περνοῦσα κατὰ τυχὴ ἀπ' τὸ στρατόν. Πληθαίνω ἐκεῖ νὰ δῶ τοὺς γενναίους, ἡλιοκαμμένους ἐλευθερωτὰς μας πῶς τρῶνε. Ἐνας μαῦρος, ὀλόμαυρος ἀπ' τὸν ἥλιο καί ἀπ' τὴ φωτιὰ μάγειρας, σεβρίζεν ἐκεῖ. Ἦρχετο ἕνας-ἕνας στρατιῶτης μετὰ τῆς καί χωρὶς φωνῆς. Ἀλλ' ὁ μάγειρας εἶνε λιγάκι ἀδίκος καί γιὰ τὸ βλέπει εἰς ἄλλον πρόσωπον ν' ἀπλώνεται ἡ χαρὰ καί εἰς ἄλλον ἡ κατῆφεια. Γι' αὐτὸ μοῦ φαίνεται, ὅτι παντοῦ καί πέντε ἀδύνατο εἶνε νὰ μὴ ὑπάρχουν αἱ ἐξαιρέσεις καί ἡ ἀνισότης.

Σάμος. Σύμβολον τοῦ Χριστιανισμοῦ.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ διδάσκαλος πρὸς ἀφηρμένον μαθητὴν:
— Γιὰ δὲς τὸν ἐκεῖ! Ἀγρὸν ἡγύρασε!...

Πιὲς μου γρήγορα, τί ἔλεγα τώρα;
Κι' ὁ μαθητής:

— Ἐλέγατε γιὰ κάποιο πῶς ἀγόρασε ἀγρὸ.
Ἐστῆλθ' ἀπὸ τοῦ Ζηλοῦ τοῦ Δημοσθένους

Διὰ τὰς διακοπὰς

προμηθευθῆτε τόμους τῆς «Διαπλάσεως» καί τῆς «Βιβλιοθήκης»

Διαγωνισμὸς Καλλιγραφίας.
Ἡ μάγος ἡ ἐλπίς ὅσον ἀσπληγὴν καὶ ἀνεί-
ναι κοινωμένη εἰς τὸ νὰ μὰς ὁδηγῇ εἰς τὸ λέ-
μα τοῦ βίου διὰ λευκῆς ὁδοῦ.

Ἀμαρυγίς

ΑΠΣ ΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

ΜΙΚΡΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΚΑΛΛΙΓΡΑΦΙΑΣ

Ὁ κ. Φαίδων, εἰς τὴν σημερινὴν του ἐπιστολὴν, σὰς λέγει πολλὰ περὶ Καλλιγραφίας ἐξ ἀφορμῆς τοῦ σημερινοῦ διαγωνισμοῦ. Ὡστε εἶνε περὶττον νὰ ἐκτεθῇ καί ἐγὼ περὶ τῆς χρησιμότητος τοῦ μαθήματος καί περὶ τοῦ σκοποῦ τοῦ Διαγωνισμοῦ μὰς. Θὰ παρατηρήσω μόνον τὸ ἑξῆς. Ὁ Διαγωνισμὸς μὰς, ὅπως γίνεται σήμερον, εἶνε οὕτως εἰπεῖν συνέχια τοῦ μαθήματος τῆς Καλλιγραφίας, ποῦ κάμνεται εἰς τὸ Σχολεῖον. Ἐπομένως ἡ σελὶς τῆς καλλιγραφίας πρέπει νὰ εἶνε γραμμένη καθ' ὅλους τοὺς κανόνας καί κατὰ τὰ ὑποδείγματα τοῦ διδασκάλου. Ὅσοι ἐπεμελήθησαν κάπως τὸ σύνθημα γράψιμόν των καί μοῦ ἔστειλαν μίαν σελίδα ἀπλῶς εὐαγνιστοῦ, παρεξήγησαν τὸν σκοπὸν τοῦ Διαγωνισμοῦ. Καί δι' αὐτὸ δὲν θὰ ἰδοῦν τὰ ψευδώνυμα των παρὰ μόνον εἰς τὴν Εὐφημὸν Μνεῖαν, καί ἐκεῖ πάλιν μόνον ὅσοι ἔστειλαν μίαν σελίδα κάπως κομψήν.

Ἀπὸ τοὺς ἄλλους, οἱ ὅποιοι ἔστειλαν ἀληθινὰς Καλλιγραφίας, ἡ καλλιτέρα, ἡ τεχνικωτέρα νὰ εἴπωμεν σελὶς, εἶνε τῆς Ἀμαρυγίδος. Τὴν βλέπετε καί εἰς τὸ πανομοιότυπον, τὸ ὁποῖον δημοσιεύω. Ἀλλὰ καί αὐτοὶ ποῦ παίρνουν τὰ Ι' καί τὰ Γ' Βραβεῖα, ἔστει-

λαν ἐπίσης ὡραίαι καί ὑποδειγματικὰς Σελίδας, μετὰ μικρὰν διαφορὰν μετὰ τῶν.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἀμαρυγίς [20 Ε]
ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἀγνωστος [18 Ε].—Ἐλισάβετ Α. Παπαζογλου [16 Ε].
ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἐλευθεροθεῖσα Ἑλλάς [14 Ε].—Ὀδρανία Καζένη [12 Ε].—Ροδοπαῖος Ἑλληνοπαῖς [10 Ε].

ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [5Ε] εἰς ἑκάστον): Ἐθνικὴ Παλιγενεσία.—Σύμβολον τοῦ Χριστιανισμοῦ.—Νίκος Ε. Κούρης.—Ἑλλάς τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου.—Δημήτριος Ἰακωβίδης.—Κωνσταντῖνα Χρ. Ἰακωβίδου.—Τέκνον τῆς Ἑλλάδος.—Ἰουλιὰ Χατζηκωνσταντίνου.—Γυφτοῦ τῆς Ἀλαμάνας.—Τορπιλλόβολον 11.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ (ἀπὸ [2Ε] εἰς ἑκάστον): Σανθὴ Ποντὴ.—Ἡρώς τοῦ Σουλίου.—Μέλλων Ἐφευγένης.—Ἑλληνικὸν Ἰδεώδες.—Γενναῖονυχος Στρατηλάτης.—Κεραιραϊκὴ Ἀῖρα.—Τέλλος Ἀγας.—Υψηλὴ Ἰδέα.—Φάων.—Δόξα.—Στρατηλάτης Μακεδονίας.—Σημαία τοῦ Ἀβέρωφ.—Ποιμενικὴ Φλογέρα.—Δαρνοστεφῆς Ὀλυμπίονιχης.

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐρυκίδου
τὴν 12ην Ἰουνίου 1913.

ΝΑ σοῦ ζήσῃ, Κραυγὴ Νίκης, ἡ ἀνεψούλα, ποῦ εἶνε ἐνὸς καί ἡμίσους μνηστὴς, καί ἔχει κατὰ μάτια τόσοσα μεγάλα, καί σὰς ζαλλεῖ ὅλους μετὰ τὰ κλύματά της, καί παύει μόλις ἀκούσῃ λαντέρνα, τὸ ὁποῖον σημαίνει ὅτι ἔχει κλίσιν στὴ μουσικὴ. Νὰ σοῦ ζήσῃ, σεβαστὴ θεῖα Νο 2. Ἀλλὰ νὰ μὴ ξανακάνῃς τόσοσιν καιρὸ νὰ μοῦ γράψῃς.

Δὲν πιστεύω, Νιόβη, ὅτι οἱ διαγωνισμοὶ τοῦ Σχολεῖου «νεροουλιάζουν τὸ μυαλό». Τὸ κουράζουν ἴσως ὀλίγον αὐτὴν τὴν ἐποχὴν, ἀλλὰ χωρὶς κανένα κίνδυνον «νεροουλιάσματος»... Πρέπει νὰ ἔχετε ποιοῖσθιν εἰς τοὺς διδασκάλους σας. Σὰς δάξουν νὰ μανθάνετε ὅσα χρειάζονται καί ὅσα εἰμπορεῖτε νὰ βαστάξετε.

Πλοίαρχε Νέμε, ἔξετέλεσα τὰς παραγγελίας σου. Καθὼς φαίνεται, θάρρησον ἀκόμη νὰ ἡσυχάσῃς τὰ πράγματα. Ἐπομένως τὸ ταξιδεῖν διὰ τὰς Ἀθῆνας καλὰ θὰ κάμῃς νὰ τὰ ἀναβάλῃς διὰ καταλληλοτέραν ἐποχὴν.

Ἐστῆλα τὴν ἐπιστολὴν σου, Μετεωρινέ, εἰς τὴν Ἀμαρυγίδα, καί ἐλπίζω νὰ συνεννοη-

θῇτε καί νὰ ἰδρῶστε ἕνα Σύλλογον ποῦ νὰ κάμῃ θαύματα. Εἰς τὴν πόλιν σας ὑπάρχει καί ἄλλος, πολὺ καλός. Ἐγὼ εἶνε δὲ τώρα καί ἕνας νέος, τὸ «Στάδιον». Ἀλλὰ δὲν βλέπει. Ἡ πόλις σας εἶνε μεγάλη. Καί δύο, καί τρεῖς Σύλλογοι εἰμποροῦν νὰ συμπράξουν, ἐμὴν ὡς εὐγενούς.

Ἀνδρία Λίθος, φαίνεται ὅτι ἡ Τσοῦχτρα δὲν εἶδε τὴν πρότασίν σου εἰς τὸ 17ον φύλλον καί δι' αὐτὸ σοῦ ἐπρότεινε νὰ ταλλάξῃς εἰς τὸ 26ον. Ὡστε εἰμπορεῖς νὰ τῆς στείλῃς πρῶτη τετράδιον. Δὲν ἀμφισβῶνω ὅτι ταπτελέματα τῶν ἑξατάσεων θὰ εἶνε λαμπρά.

Ἐκαμὲς πολὺ καλὰ, Ἀγρόπιον Εὐζωνάκι ποῦ δὲν ἀπλησίσθη ἀπὸ τὴν ἀπόρριψιν τοῦ πρώτου σου διηγήματος, ἀλλὰ ἐτοιμάζεσαι νὰ μὴ στείλῃς ἄλλο. Μερικοὶ ἀπελπίζονται ἀμέσως, μετὰ τὴν πρώτην ἀποτυχίαν, καί εἶνε πολὺ κακὸν αὐτό. Ἀ, ἐξέλασαι: εἰς τὸ ἑξῆς θὰ λύσεις σου νὰ τὰς γράψῃς εἰς χωριστὰ χαρτάκι, ὅχι μαζί μετὰ τὴν ἐπιστολήν.

Τὰ ἑξῆς μοῦ γράφει ἡ Κεραιραϊκὴ Ἀῖρα: «Πές, σὲ παρακαλῶ, ἐκ μέρους μου, εἰς τὴν Ποιμενικὴν Φλογέραν, ὅτι εἶνε πολὺ δυσάρεστον νὰ βλέπῃ τὴν «Διαπλάσιν» τῆς τσακισμένην γι' αὐτὸ ἄς φροντίσῃ νὰ εὐρὴ 10 τοῦλάχιστον ἀγοραστάς. καί τότε θὰ τὴν ἔχῃ μόνον μιά φορὰ τσακισμένην, καί ἂν εὐρὴ πε-

ρισσοτέρους, ὃ τότε θὰ τὴν ἔχῃ ἐντελῶς ἀσπληγῆν, ὅπως εἶνε καί ἡ δική μου, τῆς ὁρας». Ἀλήθεια. Τὰ φυλλάδια ποῦ στέλλονται ἕνα-ἕνα, διπλώνονται εἰς τρία ἢ εἰς δύο. Ὅταν ὅμως στέλλονται πολλὰ μαζί, γίνονται μεγάλων δέμας καί μένουν ὅλως διόλου ἀσπληγῆς.

Ὁραίας ἐπιστολάς, εἰς τὰς ὁποίας ὁ χῶρος δὲν μοῦ ἐπιτρέπει νὰ παραστήσω ἐκτενῶς, μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἐδομῶδα καί οἱ ἑξῆς: Γαλήνη, Ὑδραῖος Τουρκοφάγος, Ἐνδοξος Ἀεροναύτης, Καταρὸ Σκυλάκι, Μαστρογαλαστής, Σύμβολον τοῦ Χριστιανισμοῦ, Ἑλληνικὴ Νίκη καί Τρελλὴ Ναυτοπούλα.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: «Ἡ νύξ» τοῦ Πόθου τῆς Ρόδου.—«Τὸ ἀκριβότερον παιγνίδι» τοῦ Ἰδίου.—«Ἐξετάσεις μετὰ πινυλῶν» τοῦ Ἀγρίτου Εὐζώνου.—«Στὴν Πατρίδα» τῆς Κομῆσης Κάτι νι.—«Ψυχικοὶ Σπαραγμοί» τοῦ Ρόδου Μοσχοβόλημα.—«Σελήνοφώτιστος Βόσπορος» τῆς Σημάς τοῦ Ἀβέρωφ.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Ὅδεν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἡ ἀναθεοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὅπῃ τὸ δικαιώματός τοῦ. 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἡ ἀναθεοῦται ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νομβρίου 1913. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Ἀ. Ἀ. νῆκουν εἰς ἀόριστον, καί ὅσα ἀπὸ Κ. εἰς κορίτιον.]

Νέα ψευδώνυμα: Χρήστος, α. (X.I.X.). Εὐξείνοιστιν, α. (Ζ. Ζ.). Μαγεμένη Ἑκκλησία, α. (Ε.Κ.).

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Ὅδεν μυστικὸν πρότασις δημοσιεύεται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὅπῃ τὸ ἀντικείμενόν τοῦ. Διὰ τὰς πρῶτας τρεῖς προτάσεις ἐκάστον φύλλον λεπτὰ 25. Διὰ τὰς ἐπὶ πλέον τοῦ αὐτοῦ φύλλον, 5 λεπτὰ ἡ λέξις.—Προτείνονται μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἔχοντας ψευδώνυμον ἐπίσης ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Προτάσεις μετὰ ὀνόματα, ἡ μετὰ ψευδώνυμα κατηρημένα, δὲν δημοσιεύονται.—Ὁ ἐντὸς παρενθέσεως ἀριθμὸς σημαίνει πόσα τετράδια δὲν ἀνταπεδῶσιν εἰς αὐτὸ τὸ προτείνον.]

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: ἡ Δοξασμένη Ἡπειρος (0) μετὰ Δουκισσῶν τοῦ Ἀντιστοῦ, Ἐξόριστον Ἀντίδα, Ἀθανάσιον Διάκον, τὸ Καταρὸ Σκυλάκι (0) μετὰ Προτόνιστον Ἀντίδα, Στέλλαν Βιολάντη, Μαμαμένον Φοῦλι, Ζιλέ, Γλυκοχάρμα, Ρεζεντά.

Ἡ Διαπλάσις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: Γενναῖονυχος Ἑλλάς (χαῖρον ποῦ ἔγινες καλά, καί μάλιστα «ὡς ἐκ θαύματος» μὰ τί ἀρρωστήσαι ἦταν αὐτὴ; Νηριοποῦλῶν (βραβεῖον ἔστειλα· αἱ λύσεις ἐλήφθησαν· πολὺ ἔγλεσσα μετὰ τὸ μολιάσματος· νὰ, τὸ βιβλίον τοῦ κ. Φαίδωνος ἐκδίδεται αὐτὰς τὰς ἡμέρας) Σημαῖαν τοῦ Ἀβέρωφ (καί ἐγὼ στὴ ὅσιν σου τὸ ἴδιον θὰ ἔκαμνα· ἡ ἐπιστολή σου μοῦ ἄρεσε πολὺ) Ἀρελὴ Σανθούλῶν (ἔστειλα· γὰρ, εἰμπορεῖς νὰ τὰ στείλῃς μετὰ ἀνοικτὸν φακέλλον) Μικρὰν Ἀριστοκράτιδα (τὴν συμπύνασιν· ὥστε τοῦ χρόνου θὰ ἔγωμεν ξεσπάθωμα) Βολιώτικον Κεράσι (τὸ Παίδιον Πνεῦμα σου ἐδημοσιεύθη καί ἄλλοτε· ἡ ἐπιστολή σου ὅμως ὡραία· τὰ μὲν ἐκάμνα νὰ ποθήσω τὴν ἐξοχὴν καί ἐγὼ ποῦ δὲν εὐκαιροῦ νὰ πηγαίνω ποτέ) Πανελλήνιον Ὀνειρον (ἔστειλα) Βασιλεῖον τὸν Βουλγαροκτόνον (ἔστειλα) Τελεούλῶν (ἔστειλα· εὐπορῶ τὴν αὐτὴν ἐπιτυχίαν καί εἰς τὰς ἐξετάσεις σας) Ὁρίαν (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) Σημαιοφόρον Ἑλλῆνα (ἔστειλα) Ἐλευθερωθεῖσαν Μακεδονίαν (πῶς ἐπῆγες εἰς τὰ γαλλικά; δὲν πιστεύω δὲ νὰ τὰ ἔλασας...) Γενναῖονυχον Στρατηλάτην (ἔχει καλῶς) Ζιλέ (ἔστειλα) Κρητικοπούλῶν (περιμένω) Δοξασμένην Ἡπειρον (καί ἐγὼ ἐλπίζω) Γενναῖον Πυροβολητὴν (ἰσχύει ἔλασε τὰ λογοπαίγνια· αἱ λέξεις τοῦ Ζαναγιώσκονται μόνον ὀριοντίως σχηματίζομεν· εἰς αὐτὴν καί μὰς διαγωνίου)

Ἀτρόμητον Σωφραζέταν (δεκτὴ)· Ἐν τούτῳ Νίκα κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 11ην Ἰουνίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

137ος Διαγωνισμὸς Ἀύσεων
Ἀπριλίου-Ἰουλίου

(Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 25ης Αὐγούστου, ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης, ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῇ).

309. Δεξιόγραφος

Ἐνα φθόγγον μουσικόν
Μὲ μιὰ νῆσον ἂν ἐνώσῃς,
Βασιλέα τραγικόν
Παρευθὺς θὰ φανερώσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἡφωϊκῆς Σάμου

310. Συλλαβόγραφος

Δι' ἐμοῦ οἱ καλλιτέχναι
Δύνανται νάναδειχθοῦν
Κ' οἱ σοφοὶ μ' ἔχουν ἀνάγκην
Ἐπειδὴ θὰ δοξασθοῦν.
Μολοντοῦτο μὴ νομίσῃς
Πῶς δυσκόλως θὰ μὲ λύσῃς·
Δύο σύμφων' ἀρκεῖ μόνον
Τεχνικὰ νὰ συγκολλήσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀθηναίου Ἰππότου

311. Στοιχειόγραφος

Εἶμ' ἀργαῖος στρατηγός·
Ἄν ἡ μέση μου μοῦ λείψῃ,
Ἐνα πρᾶγμα θὰ προκύψῃ,
Καθεμέρζα ποῦ τὸ τρώς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἰδεώδους

312. Αἵνιγμα

Ἀπόστολος εἶνε τ' ἀρσενικόν μου
Σημεῖον στίξεως τὸ θηλυκόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ Ν. Α. Πίστη

313. Ἐξάγωνον

*** = Νῆσος.
**** = Θεὸς Αἰγύπτου.
***** = Σοφὸς νομοθέτης.
***** = Ὑλικόν.
***** = Βεβαιωτικόν.

Καὶ καθεῖτως τὰ ἴδια.

Ἐστάλη ὑπὸ Μαρουδιῶς Χρ. Σουβαλιτῆ

314. Μαγικὴ Εἰκὼν ἄνευ Εἰκόνος

— Ἀχ, Μίμη! τόσο ψηλὰ ἀνέβηκα, ποῦ
ἔβλεπα κάτω ὅλη τὴν Ἀττικὴν.
— Καὶ ποῦ ἀνέβηκες;
— Μὰ δὲν σοῦ τὸ εἶπα;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Βοσκοπούλας τῆς Δωρίδος

315—319. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνός γράμματος ἐκάστης
τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνός ἄλλου, πάντοτε
τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν, ἄνευ ἀναγραμ-
ματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις:
χῶρος, Σάμος, ἄρμα, Οὐρανία, ἀμμή.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Συμβόλου τοῦ Χριστιανισμοῦ

320. Διπλὴ Ἀκροστιχὶς

Τὰ ἀρχικὰ καθὼς καὶ τὰ τρίτα γράμματα
τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, ἀποτελοῦν
δύο ἀρχαῖους Ἑλληνικὰς ποιητὰς ἐκ τῶν μεγα-
λειτέρων:

1, Ἀρχαία ποιήτρια. 2, Φυτόν ἀρωματι-
κόν. 3, Ἑγλήμα. 4, Βασιλεὺς τῶν Θηβῶν.
5, Μέρος τοῦ δένδρου. 6, Πόλις τῆς Ἑλλά-
δος. 7, Ἀρχαῖος ἱστορικός. 8, Ἀρχαία πόλις.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Βαλκανικῆς Συμμαχίας

321. Φωνηεντόλιπον

κλλν - ργ - πρ - πτ

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Διατρήτου Κυανολέικου

322. Μαθηματικὸς Γρίφος

$$\begin{array}{r} + \\ + 1 + \\ + \end{array} \quad \begin{array}{r} \text{ον} \\ \text{ον} 2 \text{ον} \\ \text{ον} \end{array}$$

$$\begin{array}{r} \epsilon\alpha \\ \epsilon\alpha = \epsilon\alpha \\ \epsilon\alpha \end{array} \quad \begin{array}{r} 888 \\ 888 \\ 8888 \end{array}$$

Λυομένου τοῦ Γρίφου τούτου, θὰ εὐρεθῇ μιὰ ἀριθμητικὴ ἐξίσωσις.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μέλλοντος Ἐφευρέτου

ΛΥΣΕΙΣ

Τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 17 καὶ 18

174. Φιλόρα (φῖ, λύρα).—175. Ρόδος—
ρόδον.—176. Κλώβω-Κλωθώ.

177. Π Α Π Υ Ρ Ο Σ 178. Ἔστι
Σ Η Σ Τ Ρ Ο Ν διῆς ὁφθαλ-
Σ Υ Γ Γ Ρ Ο Σ μός, ὅς τὰ
Π Υ Ρ Α Λ Ι Σ πάνθ' ὁρᾷ.
Σ Ι Σ Υ Φ Ο Σ (Ἡ ἀνάγνω-
Α Ο Ρ Α Τ Ο Σ σις κατὰ στή-
Σ Ι Κ Ε Λ Ι Α λας, ἐκ δεξι-
ων, καὶ ἐκ

τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω).—179. Ἡ Διάπλα-
σις εἶνε τερπνοτάτη.—180. Τὰ καλὰ κόποις
κτώνται.—181. ΟΠΙΟΝ, ΔΡΑΔΗ, ΣΑ-
ΝΟΣ (ἸΟΑΣ, ΠΡΑΞΙΤΕΛΗΣ, ΙΑΝΟΣ, ἸΟ-
ΛΟΡΟΣ, ΝΗΣΣΑΣ).—182. Οὐαὶ τοῖς ἡττημέ-
νοις (οὐ - ἐπ' εἰς τ - τι μὲ νης.)

183. Κόσσυφος (Κῶς, σῦ, φῶς).—184,
Μάχη - ἄλ·—185. Πυθία-Πύθια.

186. Ω Α Σ 187. Μ Η Λ Ο Ν
Κ Γ Α Η Ρ Ω Σ
Ε Δ Μ Α Ω Τ
Α Ν Τ Α Ι Ο Σ Ο Σ
Ν Ο Ν Ν
Α Π Ι Π Η Α

188. ΚΑΛΑΜΑΙ

(ἄλμα, Λαμία, μά-
λα, ἱαμα).—189. Ἀπορρίπτετε τὰς πονηρὰς
συμβουλὰς. (Ἡ ἀνάγνωσις ἀρχίζει ἀπὸ τὸ
μεσαῖον Α καὶ περιγράφει τὸ διπλοῦν ἦτα
τοῦ σχήματος κανονικῶς).—190. ΣΥΛΛΑΣ-
ΜΑΡΙΟΣ (Σάμος. Ὑφ' ἄλλος, Αὔρα,
Λεῖριον, ἌρΟτρον. Σέσωστρις).—191. Ἀρ-
γός μὴ ἴσθι μὴδ' ἂν πλουτῇς.—192. Ἡ Λά-
ρισσα εἶνε πόλις τῆς Ἑλλάδος (τλ - αρ εἰς α
- εἶν' ἐπ' ὄλ' εἰς τις - ἔλα δός.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις μὲ ἀπλὰ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν
λεπτά 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μας λεπτά 5
μόνον· μετὰ ἑκατὸν στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ μὲ
κεφαλαῖα τὸ τριπλάσιον. Ἐλάττωσις ὅσος 15
λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ διημιόστεραι τῶν 15 πληρο-
ντοὶ ὥς νὰ ἴσων 15. Ὁ χωριστὸς στίχος εἶ-
ναι καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μετὰ κεφαλαῖα ἢ παγὰ ἢ
ἀπλὰ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, ὑπολογίζεται ὡς 8
λέξεις ἀπλᾶς.—Αἱ μὴ συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντι-
τίμου ἀγγελία δὲν δημοσιεύονται.]

Θερμὰ συγχαρητήρια, Κρητικοπούλα.—
Μπουμπουλίνα καὶ Νιόβη. (ΙΓ, 238)

Βολιώτικο Κεράσι, τί γίνεσαι; Μήπως εἰ-
φαγαν τὰ σκουλήκια;

Ἀφελὴς Σανθούλα, Μικρὰ Ἀριστοκρατίς

Συγχαρητήρια εἰλικρινῇ γιὰ τὸν προῖδα-
σμοῦ σου, Κρητικοπούλα. Δέξεται νάν-
ταλλάξουμε Μ. Μυστικὰ καὶ καρτ-ποστάλ;
Ζιλέ (ΙΓ, 240)

Σὰς εὐχαριστῶ πολὺ, Ἑλληνικὴ Καρδιά κ'
Ἑλπιδοφόρος Ἑλλάς διὰ τὴν ὑποστήρι-
ξιν Σας καὶ Σὰς χαιρετῶ.

Μπαρουτοκαπνισμένη (ΙΓ, 241)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ "ΣΤΑΔΙΟΝ,"

Ἐν Κωνσταντινουπόλει

Ἰδρῦθη σύλλογος ἐν Κωνσταντινουπόλει με-
τὰ τὴν ἐπωνυμίαν Στάδιον σκοπὸν ἔχων τὴν
διάδοσιν τῆς «Διαπλάσεως» καὶ ὁρᾶν αὐτοῦ
εἰς τὸ Δημιουργισμὸν.

Διοικητ. Συμβούλιον: Σημαία τοῦ Ἀβέ-
ρωφ, Δ. Γεωργιάδης, Χρήστος.

Συνδρομὴ ἐβδομαδιαία λεπτὰ 20.

Παρόρθημα ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ. Ἀντιπρόσω-
πος: Χ. Νικολαΐδης.

Ζητοῦνται καὶ ἄλλοι.
Διεύθυνσις: Aristide Psaltiadis, Club de
Constantinople, Péra, Constantinople.

Ψηφισατέ τὴν ὅλην, ψηφίστε τὴν παιδίαν.
Ἐκείνην ποῦ στήν Πολί,
ποῦ στήν Ἀγία Σοφίαν
τὸ ἔθνος τὴν προσμένει
Μπαρουτοκαπνισμένη (ΙΓ, 243)

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 27ου ΦΥΛΛΟΥ

(Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελίδα 233).

ΑΘΗΝΩΝ: Ἐλευθερωθεῖσα Μακεδονία, Ἀναστ.
Τσόκαλης, Βασ. Σ. Λεονάρδος, Ἰωάν. Ν. Χαλὰς,
Π. Περγάμινος. Μπαρουτοκαπνισμένη Γαλιανό-
λεκη, Βασιλοπούλα τοῦ Βουνοῦ
ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Ἀγγελὸς τῆς Ἐλευθερίας.
ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ: Τρελλὴ Ναυτοπούλα.
ΘΗΒΩΝ: Μελέτ. Ἀθ. Λιάσκος (26—27).
ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑΣ: Γεωρ. Β. Βασιλόπουλος.
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ: Ἀτρόμητο Εὐ-
ζωνάκι, Σπατοστῆς.

ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Γεωρ. Α. Πάτερης.
ΝΑΥΠΑΛΙΟΥ: Κλεομ. Γ. Κοτοπούλης.
ΠΑΤΡΩΝ: Πατριὸς Ναυτοπούλου.
ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Σ. Κ. Σταυρόπουλος, Νίκος Σ.
Κούρης, Ἀλ. Παπασαράντος, Π. Καρανικόλας,
Ν. Νικολόπουλος, Χρ. Πανόπουλος, Λυμπ. Ἀγγε-
λέως, Μιχ. Διαμαντοπούλου, Στυλ. Ἀρβανίτης.
ΦΙΛΙΑΤΡΩΝ: Ἀντ. Α. Πιζάνης, Π. Κ. Γλυ-
κοφιδίτης, Γ. Χ. Ζαγοῦρας.
ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Κωνσταντῖνος Κανάρης, Κ. Ι.
Σπαλός, Μεγαλόφωνος Κωνσταντῖνος, Ν. Ζ. Σπά-
ρας, Κωνστ. Μ. Καλλίας.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὐρόντων ὁρθὴν τὴν λύσιν τὰ δνόματα
ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτὶδα καὶ ἐκλήρωθη ὁ ἐν
Λαρίσσει ΓΕΩΡ. Α. ΠΑΤΕΡΗΣ, ὁ ὁποῖος ἐνε-
ργάριε διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Ἰουλίου.
Πηλοῖαζουν λ.90 διὰ τὸν προσεχὲς Διαγωνισμὸν.

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879 - 1893)

Τόμοι 12 (οἱ ἐξῆς: 4, 5, 7, 15,
16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23)

πρὸς φρ. 1 ἑκάστος, καὶ ταχυδρομικῶς φ.
1, 40 διὰ τὸ ἔξωτ. καὶ 1, 30 διὰ τὸ ἔξωτ.

Τόμοι 7 οἱ ἐξῆς: 1, 8, 9, 11, 12,
14, 24, πρὸς φρ. 2, 50 ἑκάστος.

(Οἱ Τόμοι τῆς Α' Περιόδου 2ος, 3ος,
6ος, 10ος καὶ 13ος ἐξητηλήθησαν.)

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ 1894 - 1912

Τόμοι 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895,
1896, 1897 καὶ 1898, ὧν ἑκάστος τι-
μᾶται: Ἀδετος φρ. 3 — Χρυσόδετος φρ. 6.
Διὰ τὰς ἑπάρ. ἁδετος 3, 50, χρυσόδετος 6, 50
Διὰ τὸ ἔξωτ. » 4, — » 7, —

Τόμοι 7: τῶν ἐτῶν 1899, 1900,
1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, ὧν
ἑκάστος τιμᾶται ἐλεύθερος ταχυδρ. τελών:
Ἀδετος φρ. 7 — Χρυσόδετος φρ. 10.

Τόμοι 7: τῶν ἐτῶν 1906, ἕως
1912, ὧν ἑκάστος τιμᾶται:
Ἀδετος φρ. 8 — Χρυσόδετος φρ. 10.